

judecată nu și-a recunoscut vina, nemanifestând o căință sinceră în cele săvârșite, încercând să inducă în eroare mersul normal al procesului penal, împrejurări de fapt a cauzei în raport cu care pedeapsa lui numită nu numai, că este inechitabilă ci nici nu-și va realiza scopul de corectare întru prevenirea comiterii pe viitor al altor fapte penale. De rând cu aceasta, se invocă netemeinicia neaplicării față de inculpatul xxxx a pedepsei complimentare prevăzută de sancțiunea articolului respectiv, sub formă de privare de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la trei ani, deși aceasta este una obligatorie. Și în cele din urmă se menționează inaplicabilitatea în privința inculpatului a dispozițiilor art. 64 alin. (3/1) Cod penal, de acest drept beneficiind doar persoana condamnată pentru comiterea infracțiunilor ușoare sau mai puțin grave, pe când xxx a fost condamnat pentru comiterea infracțiuni ce potrivit art. 16 Cod penal face parte din categoria celor grave;

- avocatul Anatoli Snegur în interesele inculpatului xxx, solicitându-se casarea acestei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei soluții noi de achitare a inculpatului de sub învinuirea lui adusă, din lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii imputate. În argumentarea cerințelor formulate invocându-se aprecierea eronată de către instanța de fond a probelor acumulate de către OUP, or în opinia sa în cauză n-au fost acumulate careva date obiective ce ar demonstra intenția dobândirii prin înșelăciune și abuz de încredere a bunurilor altor persoane, fiind susținută ideea unui litigiu cu caracter civil și nici de cum existența unei infracțiuni de escrocherie, inculpatul xx neavând intenția de a însuși la data de 14.07.2014 laptopul părții vătămate xxx, fiind nevoit ulterior să-l amanezeze din cauza situației materiale precare.

În fața instanței de apel, procurorul participant Andrei Formusatii a pledat pentru admiterea cerințelor formulate în apelul depus de către procurorul ce a reprezentat învinuirea în instanța de fond, pe motivele expuse în el, casarea sentinței, cu pronunțarea unei soluții noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță, privind înăsprirea pentru inculpatul xxx a pedepsei penale, fiindu-i stabilită cea propusă de autorul apelului, cu respingerea apelului declarat de către apărător ca fiind nefondat.

Apelantul Anatoli Snegur în interesele inculpatului xxx, susținând cerințele formulate în cererea de apel, a solicitat admiterea lor pe motivele expuse, cu casarea sentinței și pronunțarea pe caz a unei soluții noi de achitare a celui din urmă de sub învinuirea lui adusă, din lipsa în acțiuni a elementelor constitutive ale infracțiunii.

Inculpatul xxx a pledat nevinovat, solicitând achitarea de sub învinuirea formulată în rechizitoriu, pentru, că nu a comis fapta lui imputată ca infracțiune. În motivarea cerințelor formulate invocând, lipsa probelor ce i-ar demonstra incontestabil intenția de a însuși și înstrăina laptopul părții vătămate la momentul primirii lui, necesitatea amanetării apărând peste două zile de la primire, pentru a achita o amendă judiciară în legătură cu un accident rutier în care a fost implicat pe teritoriul României.

Verificând legalitatea verdictului contestat și temeinicia cerințelor formulate de apelanți în raport cu materialele cauzei penale, ascultând pledoariile participanților procesului penal, Colegiul conchide temeinicia argumentelor invocate de către partea acuzării în latura ce ține de înăsprirea pedepsei penale, urmând a fi respins ca fiind nefondat apelul declarat de avocatul Anatoli Snegur în favoarea achitării inculpatului Jitaru Alexandru de sub învinuirea lui adusă.

În motivarea soluției adoptate, Colegiul va face trimitere la norma art. 414 alin. (1) Cod pr. penală, potrivit căreia instanța de apel judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Astfel, concluzionând legalitatea sentinței în latura ce ține de constatarea faptelor săvârșite de inculpat, Colegiul reține, statuarea corectă la baza ei a declarațiilor părții vătămate xxx, potrivit cărui inculpatul, cu care se afla în relații de prietenie, de mai multe ori i-a solicitat procurarea pe numele său și în împrumut a unui laptop, pentru a-l putea amaneta în vederea restituirii datorii, după care aflând în ziua de 14.07.2014, că el urmează să se deplaseze pentru două zile la muncă în mun. Chișinău, i-a cerut laptopul de model "Acer" pentru vizionarea filmelor, pe care transmițându-l, l-a avertizându-l să nu-l amanezeze, deși tocmai aceasta el a și făcut, nerestituindu-i nici bunul și nici costul lui, aflând despre amanetarea laptopului în or. Iași, pentru rezolvarea a careva chestiuni personale.

Intenția inculpatului privind însușirea bunului prin înșelăciune și-a găsit confirmare și prin depozițiile lui xxx, potrivit cărui la începutul lui 2014 l-a rugămintea lui xxx, i-a transmis în împrumut o sumă de bani, pe care o luase-ră de la un cunoscut al său la procente, ea nefiindu-i restituită. În același context martorului xxx a confirmat, că xxx are nerestituite mai multe datorii față de el, solicitându-i împrumutul încă a 300 lei rom. pentru ai restitui laptopul lui xx, pe care îl amanețase în or. Iași, România.

De rând cu probele verbale, instanța de fond corect a statuat la baza sentinței de condamnare și probele scrise ce la fel denotă intenția de escrocherie cu care a acționat inculpatul la dobândirea prin înșelăciune a bunului de la xxx, și anume: sesizarea din 18.08.2014 de către partea vătămată a IP privind investigarea cazului de însușire de către inculpat a laptopului său de model "Accer", pe care refuză să-l restituie (f.d.13), precum și cererea acestui din 27.10.2014 de recunoaștere în calitate de parte civilă în cauza penală (f.d.20); p/v de confruntare dintre partea vătămată xxx și bănuitul xxx din 25.11.2014, prin care primul pretinde însușirea prin escrocherie a bunului său (f.d.31); date caracteristice în privința lui xxx.(f.d.40-45); p/v de audiere a învinuitului xxx din 13.01.2015. (f.d.61); p/v de anunțare a învinuitului despre terminarea urmăririi penale și de prezentare a materialelor dosarului penal pentru luarea cunoștinței din 13.01.2015.(f.d.64).

Deși probele enunțate mai sus denotă cu certitudine vinovăția inculpatului în cele comise, el cu vehemență neagă intenția de escrocherie pe care ar fi urmărit-o la dobândirea bunului părții vătămate, declarând în acest sens, că în ziua de 14.07.2014 aflând despre deplasarea temporară a părții vătămate la Chișinău, i-a cerut transmiterea în folosință a laptopului pentru a viziona filme din internet, fiindu-i acordată respectiva posibilitate, iar în ziua următoare fiind implicat în or. Iași într-un accident, a fost nevoit să-l amanezeze pentru a achita amenda stabilită, intenționând ca pe viitor să-l răscumpere și să-l restituie proprietarului, însă pentru, că nu a reușit s-o facă, i-a propus achitarea în rate a costului, pe care acesta nu a acceptat-o. Își asumă datoria formată, dar până la moment este în imposibilitate de a o restitui.

Astfel, baza probantă administrată în prezenta cauză ce a servit obiect de cercetare judecătorească în instanțele de judecată,

permite de a concluziona temeinicia încadrării acțiunilor inculpatului la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal în prezența calificativelor "escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și cu cauzare de daune în proporții considerabile", urmând a exclude din conținutul ei "abuz de încredere", element ce nu este inclus în descrierea faptei criminale, reținută prin învinuirea din rechizitoriu.

În acest context Colegiul ține să menționeze, că deși partea apărării a încercat să convingă instanțele de judecată în existența dintre părți a unui raport juridic cu caracter civil, ansamblul probelor administrate pe caz, precum și comportamentul manifestat de inculpat, tocmai că-i denotă caracterul intenționat de escrocherie în vederea însușirii prin înșelăciune a bunului altei persoane. În susținerea acestei concluzii ține de menționat faptul, că la momentul transmiterii laptopului către inculpat, xxx cunoscându-i problemele cu caracter material, inclusiv și tendința de a procura în împrumut un laptop pentru al amaneta în vederea soluționării lor, l-a avertizat pe xxx de a nu-i înstrăina bunul pe perioada lipsei sale. Această împrejurare denotă faptul, că la data primirii bunului, el deja urmărea tendința de a-l înstrăina, pentru ași soluționa întrebările cu caracter material, ceea ce de altfel a și făcut chiar în ziua următoare, aflându-se pe teritoriul României. Totodată, datoriile pe care inculpatul le avea față de alte persoane, inclusiv în ziua primirii laptopului, la fel îi denotă intenția de a-l obține cu orice preț în vederea amanetării lui, pentru ași putea soluționa problemele existente, în cauză fiind lipsa datelor obiective ce ar confirma atragerea lui la răspundere pentru accidentul, ce ar fi avut loc pe teritoriul României.

Respectiv, Colegiul conchide, că probele administrate pe caz denotă cu certitudine vinovăția inculpatului în fapta lui imputată, pe când negarea de către el a acestor împrejurări nu este altceva decât un mijloc de apărare și o încercare de a evita răspunderea și pedeapsa penală. Versiunea apărării referitor la existența în acest caz a unui raport juridic cu caracter civil, venind în contradicție cu aspectele faptice a cauzei.

Or, potrivit doctrinei penale, prin dobândire ilicită a bunurilor în sensul art. 190 Cod penal se prezumă un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține (pentru sine sau alte persoane) transmiterea voită în proprietate, posesiune, deținere a bunului mobil sau imobil, a altor valori străine sau dreptul asupra acestora, urmând ca aceste acțiuni să fie comise prin înșelare și sau cu abuz de încredere. Astfel, că prin oricare din cele două metode, care de altfel se pot și suprapune, făptuitorul induce victima în eroare, creându-i o falsă reprezentare a realității, indiferent de mijloacele utilizate, pentru a dobândi transmiterea voită a bunului sau a dreptului asupra lui. Dat faptului, că infracțiunea de escrocherie este o componentă formală, ea se consideră consumată la momentul transmiterii bunului sau dreptului asupra lui, latura subiectivă manifestându-se prin intenție directă, făptuitorul acționând fraudulos în scopul dobândirii bunului, având la momentul transmiterii lui intenția de a nu-l returna proprietarului de drept.

În același context Colegiul reține pct.15 a Hotărârii Plenului CSJ cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor nr. 23 din 28.06.2004, potrivit căroră primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

Astfel, că circumstanțele cauzei dovedesc caracterul infracțional al acțiunilor lui xxx, or intrând în posesia bunului altei persoane și anume a laptopului, el de la bun început a urmărit intenția nerestituirii lui, fapt de altfel confirmat și prin nerecuperarea până la moment a daunei materiale cauzată prin infracțiune.

În raport cu cele menționate mai sus, Colegiul conchide temeinicia cerințelor formulate de către partea acuzării, privind înăsprirea pedepsei penale, or comportamentul manifestat de către inculpatul xxx pe parcursul instrumentării cauzei penale și cercetării judecătorești, denotă lipsă de căință și regret pentru acțiunile lui criminale, precum și ne luarea de măsuri în vederea recuperării despăgubirilor de ordin material, chiar dacă de la momentul producerii faptei a trecut o perioadă îndelungată de timp.

Aceste împrejurări denotă, că pedeapsa numită inculpatului de către instanță nu-și va atinge scopul în vederea restabilirii echității sociale și corectării ei, întru prevenirea comiterii pe viitor atât de către el, cât și de alte persoane a faptelor penale. Or, scopul justiției este nu numai cel de stabilire a adevărului și corectarea efectivă a vinovatului, ci și satisfacerea echitabilă a intereselor părții vătămate, cărui în urma acțiunilor ilegale ale inculpatului i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții considerabile.

Astfel, că dispunând înăsprirea pedepsei penale pentru inculpatul xxx, prin mărirea cuantumului amenzii până la 600 u. c. ce constituie 12 000 lei, Colegiul consideră necesar de a aplica în privința lui și pedeapsa complementară obligatorie, în formă de privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în instituțiile, organizațiile și întreprinderile de stat pe un termen de trei ani. În susținerea acestei concluzii Colegiul va da deplină eficiență dispozițiilor art. art. 61; 75 Cod penal ce reglementează criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, cum sunt: gravitatea și caracterul prejudiciabil a faptei penale; personalitatea inculpatului, care deși este la prima abatere de lege, având o caracteristică pozitivă la locul de trai, n-a conștientizat pericolul social a faptelor comise, încercând să inducă în eroare mersul normal al procesului penal, nu regretă și nu se căiește de cele săvârșite, de fapt nerecunoscându-și vinovăția și necontribuind la recuperarea prejudiciului material cauzat prin infracțiune, chiar dacă părții vătămate i-a fost cauzat un prejudiciu material considerabil.

În același context, Colegiul reține eroare admisă de către instanța de fond în conținutul dispozitivului sentinței adoptate, în latura ce ține de aplicarea prevederilor art. 64 alin. (3/1) Cod penal, or, prevederile respectivei norme sunt aplicabile doar în privința infracțiunilor ușoare și mai puțin grave, pe când art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, prin prisma art. 16 alin. (4) Cod penal face parte din categoria infracțiunilor grave, referitor la care sunt inaplicabile dispozițiile normei visate.

În temeiul celor expuse, conducându-se de art. art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) și pct. 2); 416-418 Cod pr. penală, Colegiul,-

D E C I D E:

Apelul avocatului Anatoli Snegur declarat împotriva sentinței judecătoriai Ungheni din 13.08.2015 în cauza lui xxx se respinge ca

nefondat.

Apelul procurorului în procuratura Ungheni Gîrbu Anatolie declarat împotriva aceeași sentințe se admite, cu casarea acestei în latura stabilirii pedepsei penale și pronunțarea unei soluții noi, potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

xxx se recunoaște culpabil de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa amenzii în mărime de 600 u. c. ce constituie 12 000 lei cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în instituțiile, organizațiile și întreprinderile de stat pe un termen de trei ani.

În rest dispozițiile sentinței cu privire la acțiunea civilă se păstrează fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare, dar poate fi contestată cu recurs la CSJ în termen de 30 zile de la pronunțarea deciziei motivate.

Dispozitivul deciziei adoptat și pronunțat în public la 09.12.2015, decizia motivată urmând a fi pronunțată public și înmănată părților la data de XXXXXXXXXX.

Președintele ședinței:

Judecător:

Judecător: